

Jóval

JÓVAL karácsony előtt, hazafelé menet azon töprengtem a huzatos Budapesten, hogy valósak-e a közvéleménykutatási adatok eredményei? Eszerint a **világháló (az internetes kommunikáció) közelebb hozza egymáshoz az embereket**, a megkérdezettek több mint 60 százaléka így gondolja, 30 százaléka semmi változást nem észlelt az életében, 8 százaléka szerint a legmodernebb kommunikációs eszközünk eltávolít egymástól.

Hazaérve, **Vajda Gábor** úr levele várt kék borítékban. Küldtem egy könyvet neki, miután Szabadkán megfordulva október 23-án vettem egy **ARACS**-ot, hazatérve elolvastam, s bosszankodtam, hogy vele és más **JÓVAL** sem találkoztam személyesen, hogy élnek ott a diktátor bukása után: legalább északról kaphatnak-e egy kis friss magyar levegőt? Legalább! Szabadka új polgármestere, **Ispánovics István** elkeseredetten ecsetelte, hogy bejárta az egész Magyarországot, magyar befektetőket akart odacsábítani, de sehol sem talált, nem akarnak odamenni, a bankszférában is csak egy francia befektető akadt.

Kétszer is elolvastam **Vajda Gábor** levelét, s boldog voltam, hogy küldtem neki könyvet, s most **JÓVAL** karácsony előtt, ezt a jegyzetemet is elküldöm neki: az **ARACS**-nak, a délvidéki magyarság közéleti folyóiratának. Hogyne küldenék, amikor azt írja nekem, hogy „...Önt hozzánk közelálló embernek érezzük, írást kérünk Öntől.”

Íme, az írás: **JÓVAL** karácsony előtt, szóljon a szívemből s szabadon, ahogyan a szellem-lélek 2000 év óta újra meg fog születni, élni és feltámadni a **gazdag Délvidéken is: Isten gyermekeként. Hisz mi Krisztusban és magyarságban testvérek vagyunk, s együttérzünk, világháló nélkül is!** Bárcsak annyira tudnánk segíteni is egymást, mint amennyire mi szeretnénk, hogy azután boldogan élhessünk sokáig, többek között, míg a tenger kiszárad bokáig!

Az írott szó hatalma hozott minket össze és az a kimondhatatlan fájdalom és keserűség, amit én is saját bőrömmön tapasztaltam, viseltem el 1988 tavaszáig a ro-

mániai diktatúrában (Szamosújváron, Erdélyben) tengődve. Eszembe ötlött Önöket is érintő több versem gondolata, hangulata, de csak a **Megmaradt érzés- és kérdés-lövedékek** című versem utolsó versszakát szeretném idézni, három okból is. Először, mert akkor írtam, amikor 1991 júniusában az utolsó szovjet katona is elhagyta Magyarországot, mert Jugoszlávia, Délvidék egy részét ezután bombázták kegyetlenül, sajnos, s mert én történelem szakra jártam Szegeden.

...

*a csapatkivonulás utolsó napján
mit kell még másokért is megfizetni?
hondíjt? létdíjt? keletdíjt? romdíjt?
gondolatban meddig szállhatunk? Szabad-e Szabadkán?
kérdézhetünk Kolozsvár magyar konzulátusán?
hogyan hány magyarra jut egy vigasz?
hány országban?
és mi az?*

(Kolozsvár Magyar Konzulátusán 1991 júniusában nem kérdezhettünk, mert a román hatóságok bezáratták. Ma újra működik, akárcsak a 2001 augusztusában átadott szabadkai Magyar Főkonzulátus.)

Nekem, egyszerű halandónak, talán lesznek egyszer magyarmegváltó híreim is. Nesze neked, háttartalan optimizmus! Addig is, maradok szeretettel, és Isten áldja Önöket: **JÓVAL...**

Budapest, 2001. november 21.